iga pidi head tehes ni palju kui tema ial jõudis. — Meinhart jäi Ükskülase elama ja õpetama, aga tema seltsimees Teodorik ehk Tiitrik läks põhja poole, Tooreida maakonda, Koiwa jõe ligidal rahwale armu õpetust kuulutama. Seäl tema hakas oma toiduseks põldu harima. Et tema aga paremaste põllu tööd mõistis (mis tema Saksa-maal oli õpinud) kui Liiwi rahwas, siggis wili temal ka paremaste kui nendel. Pealegi oli wihmase aea läbi wilja saamine wäga waene, aga Tiitrikal ep olnud puudust, sest et tema suurema hoolega ka wilja oli koristanud. Se lugu pahandas neid, ja arwasid nende Jumalad nende peäle wihased olewad, selle üle, et nemad wõerast meest enese seas sallisid ja pealegi mõned nende seast ka ise tema usku (risti-usku) olid heitnud. Wanemad ja pealikud kutsusid rahwas nõupidamiseks kokku. Nõupidamise otsus oli, et tahtsid woera mehe oma jumalattele ohwerdada, aga enne pidi neid küsitama, kas nema ka selle ohwri tahaksid wastu wõtta. Jumalate küsimine sai ettewõetud, kuida nende wiis oli. (Wata pilt.) Oda ehk hirs sai põgiti tee peäle pandud ja üks walge pühaks peetud hobone liggi toodud. Terawa silmaga wahtis rahwa hulk kumba jalaga hobone üle oda astuks, Tiitrik seisis oma Jumalat südamest paludes. Hobone tõstis pahemat jalga — ja se tähendas nende arwates, et Tiitrik pidi elama jääma ja mitte ohwerdud saama. Aga nüüd ütles üks wäärjumalate preester ehk nõid, et se katsumine ep ole mitte õige

